

Simona Hamer

TIK-TAK

... svojim koreninam ...

© Simona Hamer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.
simona.hamer@gmail.com

Osebe ali tisto razpršeno, kar se nenehno trudimo ujeti:

Lahko sta dva, trije, lahko jih je milijavžnt ... Ker nihče od nas ni pravzaprav samo eno.

Nekdo, ki je star sedi in čaka. Na kolenih mu počiva časopis, očala mu bodo počasi zdrsnila z nosu, on pa bolj ali manj bulji predse.

glas: Marko Milanović!

Nekdo, ki je star zamrzne. Nekaj sekund ...

glas: Marko Milanović!

Nekdo, ki je star vstane.

Nekdo, ki je star se sesede.

Ona, Kristusovih let pomiva posodo. On, Kristusovih let sedi za mizo, gleda predse in kadi.

On, Kristusovih let: Ja, nič ... Tak kot ponavadi, kaj ti naj rečem ...

Ona, Kristusovih let: Pač vprašam. Videti si zelo utrujen ... A si? ... Vprašala sem te, če si?

On, Kristusovih let: Kaj?

Ona, Kristusovih let: Vprašala sem te, če si utrujen.

On, Kristusovih let: Ne.

Ona, Kristusovih let: Videti si pa ...

On, Kristusovih let: Ja, videz vara ali kako že.

On, Kristusovih let ugasne cigareto v pepelniku. Ona, Kristusovih let zapre vodo, si obriše roke, vzame pepelnik, ga izprazni v koš za smeti in nadaljuje s pomivanjem.

Ona, Kristusovih let: Danes je en tak čuden dan, se ti ne zdi?

On, Kristusovih let: Ja.

glas: Marko Milanović!

Nekdo, ki je star vstane.

Nekdo, ki je star:

Dihaj ... Ja, ja ... Grem ... Ooooooooo. A sem ... Joj, a sem zaklenil vrata? Ne spomnim se ... Misli, misli! A si zaklenil vrata? Seveda, da sem jih. Saj jih vedno. Ne spomnim se ... Joj, stara glava ... Niti se ne spomnim, da bi držal ključ v roki ... Pa normalno, da sem jih zaklenil. Saj jih vedno ... Oooooo. Suho grlo ... Pit! Nekaj moram pit ... Nič še nisem p... NE, ne. Čaj ... Čaj bi si skuhal ... Joj! A sem izklopil plin? Kaj če ga nisem? Ne spomnim se ... Prekleti štedilnik! Plošče so bile toliko boljše. Pa sem ji lepo rekel ... Zdaj pa mam. Bom moral ... Kaj če nisem ugasnil plina? V cajtngih je bilo; cel blok je razneslo ... BAM! In te ni. Celega bloka ni! Razen tistih, ki so v službi ... ali pa v vrtcu. Hvala bogu, da hodijo v vrtec ... Kaj če ...

Nekdo, ki je star se sesede.

Ona, Kristusovih let začne pomito posodo brisati s suho krpo in jo pospravljati. On, Kristusovih let si prižge novo cigareto.

Ona, Kristusovih let: Jaz sem tudi nekam utrujena. Sploh ne vem, zakaj ...

On, Kristusovih let: Mogoče zaradi nizkega pritiska.

Ona, Kristusovih let: A danes je nizek pritisk? Kako pa to veš?

On, Kristusovih let: Po radiu so rekli.

Ona, Kristusovih let: Kje si pa poslušal radio?

On, Kristusovih let: Na malici.

...

Ona, Kristusovih let: Kam si pa šel?

On, Kristusovih let: Na kavo.

Ona, Kristusovih let: A nisi rekel, da si šel jesti?

On, Kristusovih let: Ne.

*Okrog Otročička, ki se morda ne bo nikoli rodil občutek množice ljudi, vsak s svojo uro.
Nenehno jih navijajo, ure zvonijo, zvonijo, zvonijo. Otročiček, ki se morda ne bo nikoli rodil
leži na postelji, kot da jih ne opazi, morda spi. Ja, spi ...
Tu in tam se v svoji postelji obrne. Naenkrat se usede.*

Otročiček, ki se morda ne bo nikoli rodil:

Nekoč, dolgo, dolgo nazaj, preden so ljudje znali šteti čas in je ta svobodno letal naokoli, je za devetimi gorami in devetimi vodami, za desetero črnimi morji in desetero neskončnimi gorami, za sedmini brezmejnimi travniki ...

Spet ljudje, budilke.

Otročiček, ki se morda ne bo nikoli rodil se uleže nazaj.

Ona, Kristusovih let vzame mokro krpo in začne brisati mizo. Privzdiguje stvari, On, Kristusovih let ji privzdigne pepelnik – še vedno kadi.

Ona, Kristusovih let: Kam si pa šel?

On, Kristusovih let: Pa v oni pajzl tam doli. Zamorček.

Ona, Kristusovih let: Še nikoli nisem bila tam.

On, Kristusovih let: Saj bolje.

Ona, Kristusovih let: Pa me niti ne vleče.

*Okrog Otročička, ki se morda ne bo nikoli rodil občutek množice ljudi, vsak s svojo uro.
Nenehno jih navijajo, ure zvonijo, zvonijo, zvonijo. Otročiček, ki se morda ne bo nikoli rodil
leži na postelji, kot da jih ne opazi, morda spi. Ja, spi ...
Tu in tam se v svoji postelji obrne. Naenkrat se usede.*

Otročiček, ki se morda ne bo nikoli rodil:

Tu se cedita med in mleko, na drevesih rastejo čokoladna jabolka, bomboni, kokice in sladoled. Potoki so polni sveže iztisnjenih naravnih sokov, kokakole in kakava. Ptičice pečejo hamburgerje in čevapčiče, žgance in krvavice ... Metulji s svojimi krili sušijo tobak in ga zvijajo v lične zvitke, ki jih nato sonce prižge že z enim samim dotikom ... Za glasbo skrbi zbor angelčkov, ki vidi v srce in dušo in trebuh, ki igra, poje, pleše ...

Spet ljudje, budilke.

Otročiček, ki se morda ne bo nikoli rodil se spet uleže nazaj.

glas: Marko Milanović!

Nekdo, ki je star vstane.

Nekdo, ki je star:

Ooooooooooooo. Dihaj, dihaj. Vsak pride enkrat na vrsto. Saj nisi mislil, da boš celo življenje tako čepel v čakalnici, ne? Idiot. Kje maš jajca? Pička! Ena navadna ušiva pička si! A si preživo vojno? Si, ne? Pa me je bilo tudi strah. Po tistih šumah ... pa v mrazu ... Uh, kaki sneg je bil takrat. Po tri metre, najmanj ... Bel ... Vse se je na njem videlo. Izdajalec! Sploh niso rabili nobenega, da bi te zašpecal, je sneg vse pokazal ... Razen če je padal ... Takrat je bil pa na naši strani ... Ni več takih zim, res jih več ni. Pa saj ne, da mi je žal ... Je pa vseeno več nesreč ... Zaradi poledice, pa vsega ... To je zato, ker ljudje niso navajeni. Joj, a sem zaprl okno? Sem? Ne vem ... Pa saj ni nič hudega. Razen, če bi deževalo ... Potem bi spet imel vse mokro ... Snega pa še ne bo ... Ne, ne ... Jaz mam nos za te stvari, sem ga vedno imel. Ko se je Minka rodila, sem točno vedel, da bo sneg na poti ... Zato sem iskal one verige pa zamudil. Ha, ha ... Jaz vem, kdaj bo sneg. Ga zavoham, verjetno ...

Nekdo, ki je star se sesede.

Ona, Kristusovih let pristavi veliko džezvo za kavo. Briše elemente. Najprej z mokro, potem s suho krpo. On, Kristusovih let ugasne cigareto. Ona, Kristusovih let pusti vse, vzame pepelnik in ga izprazni.

Ona, Kristusovih let: A boš kavo?

On, Kristusovih let: Ne.

Ona, Kristusovih let: Ne boš?

On, Kristusovih let: Ne ... Sem jih že v službi preveč spil.

Ona, Kristusovih let: Samo niso bile domače ... Lahko pa ti brezkofeinsko naredim, če hočeš.

On, Kristusovih let: Ni treba.

Ona, Kristusovih let: Jaz jo pa bom. Sem nekam utrujena. Mogoče zaradi pritiska.

On, Kristusovih let si prižge cigareto in jo gleda. Ona, Kristusovih let kuha kavo. Domačo. Za sabo takoj pobriše kuhinjski element, če se je slučajno po njem razsulo kaj kave ali sladkorja.

Ona, Kristusovih let: Mogoče bi morala malo vitaminov. Limonado. A boš ti tudi?

On, Kristusovih let: Ne.

Ona, Kristusovih let: Mogoče bi te to zbudilo.

On, Kristusovih let: Sploh nisem utrujen.

Ona, Kristusovih let: Imaš pa nizek pritisk. Saj bo kavica takoj.

Nekdo, ki ga ni, ker je prehitel čas:

Važno je imeti načrt.

Z načrti je namreč tako: izdeláš idealnega, ki upošteva vse mogoče parametre, od časa, kraja, osebnih predispozicij, in seveda več variant rezervnih načrtov, ker nikoli ne gre vse tako, kot bi moralo. Že v samem procesu načrtovanja se tako soočiš s črnimi scenariji in vnaprej pripraviš optimalne rešitve, ki so v morebitnih kriznih situacijah ključne.

Idealna varianta: imaš omejeno količino časa, ki ga popolnoma in brez zapletov izkoristiš. Seveda je predpogoj tvoja izvrstna psihofizična kondicija in odstranitev vseh mogočih motečih dejavnikov okolice ali vsaj njihova podreditev do te mere, da jih izkoristiš sebi v prid.

Malo manj idealna varianta: kateri koli izmed prej pripravljenih načinov dosege cilja se zaradi zunanjih dejavnikov izkaže za nefunkcionalnega.

Kako reagirati?

Prvi in edini pogoj je tako spet? dobro psihofizično stanje. Samo utrjen posameznik je v vsakem trenutku pripravljen na reakcijo!

Kako se upreti distrakcijam?

Tvoj cilj ti mora biti vedno jasno pred očmi. Vizualizacija trenutka, ko bo cilj dosežen, in repetiranje želje delata čudeže. Ker seveda nismo stroji, si moramo dovoliti predaha, ampak: pod eksaktno določenimi pogoji. Predah mora biti strogo časovno določen, naša takratna aktivnost pa naj bo skrajno omejena. Priporočeno je, da se iz predaha v predah ponavlja. Mnogi strokovnjaki svetujejo manjšo nagrado ob koncu vsakega uspešnega dne, ki nas je popeljal bližje k našemu cilju.

aa

Do testa imam še štiri dni.

To je čisto dovolj, da se temeljito pripravim, da se res dobro naučim in seveda tudi razumem vso snov. Da bom dobil dobro oceno, da bom dobro izdelal razred, da se bom lahko vpisal na dobro srednjo šolo, da bom imel dovolj predznanja, da se bom s trdom lahko vpisal še na dobro fakulteto, da bom potem lahko imel dobro službo, ki me bo veselila in bo hkrati dobro

plačana, da bom vzor in ponos svoji bodoči ženi in svojim otrokom, da na smrtni postelji ne bom ničesar obžaloval.

glas: Marko Milanović!

Nekdo, ki je star vstane.

Nekdo, ki je star:

Kako bi zdaj eno župico ... Nekaj, kar bi steklo po grlu ... Šnops. Taki domači, kot ga je stari Štef kuhal. Bolj so slive gnile, boljši šnops bo, je govoril. Samo povohal sem to njegovo čorbo, pa sem bil pijan. Ja ... tak je to bilo včasih. Saj danes bi tudi bil pijan samo od tega, če bi ga pogledal. Kakšen vinček še gre ... Ob nedeljah pri kosilu. Pol mi pa še ves mesec ostane in se pokvari. Mogoče bi res moral začeti kupovati tiste tamale stekleničke po pol litra ... Moram pogledat v trgovini spodaj, kaj sploh imajo tako zapakirano ... Belega ne bi ... Zgaga ... Rdečega, za kri. Kri ... Mm ... koline in pečena kri. Kako je to dišalo. Pri stari mami, na njenem šporhetu, v onem ogromnem modrem piskru ... Danes tega res več nikjer ni. Hm ... Kaj če bi šel v restavracijo pa naročil pečeno kri? Ha ha ... Bi me ven vrgli!

Nekdo, ki je star se sesede.

Ona, Kristusovih let postreže kavo. Nalije jo, vsakemu doda njegovo količino sladkorja, mleka ... in vse takoj pospravi nazaj. Začne pomivati džezvo.

Ona, Kristusovih let: A si videl, kake rožice sem kupila.

On, Kristusovih let: Na tržnici?

Ona, Kristusovih let: Ja. A niso krasne? Pa še poceni so bile.

On, Kristusovih let: Lepe so.

Ona, Kristusovih let: Mi je prodajalec dal eno gratis.

On, Kristusovih let: A ker si tako lepa kot rožica?

Ona, Kristusovih let: Ne, on je rekel, da sem še lepša.

On, Kristusovih let: Je imel čisto prav.

*Okrog Otročička, ki se morda ne bo nikoli rodil občutek množice ljudi, vsak s svojo uro.
Nenehno jih navijajo, ure zvonijo, zvonijo, zvonijo. Otročiček, ki se morda ne bo nikoli rodil
leži na postelji, kot da jih ne opazi, morda spi. Ja, spi ...
Tu in tam se v svoji postelji obrne. Naenkrat se usede.*

Otročiček, ki se morda ne bo nikoli rodil:

Ženske in moški so krasni, lepi, poželjivi, mladi in svobodni. Plešejo, pojejo in se igrajo v medenih potokih pod sencami sladolednih dreves in se skrivajo med nogami angelskega zbora. Tukaj obstaja samo ljubezen. Nihče ni noseč, nihče nima menstruacije ali glavobola, nihče ne dobi gonoreje, sramnih uši ali hepatitisa B ...

Spet ljudje, budilke.

Otročiček, ki se morda ne bo nikoli rodil se spet uleže nazaj.

On, Kristusovih let si prižge novo cigareto. Ona, Kristusovih let začne drgniti pomivalno korito.

Ona, Kristusovih let: Mi je rekel, naj še kaj pridem. Me prav zanima, če se me bo naslednjič spomnil.

On, Kristusovih let: Kdo se te pa ne bi. A si imela to oblečeno?

Ona, Kristusovih let: Ja.

On, Kristusovih let: No, potem se te bo ziher spomnil že danes zvečer, ko bo na tebe drkal.

Ona, Kristusovih let: Nehaj. Kake pa maš ...

On, Kristusovih let: Ja, če pa je res. Pa ne reci, da ti ne paše.

Ona, Kristusovih let: Sploh ne mislim debatirat o tem, če en šibtar ponoči drka, zato ker sem pri njemu kupila rože ...

Ona, ki ne zna biti sama sedi, na dojki ji visi ogromen, odrasel človek.

Ona, ki ne zna biti sama: Jaz sem ji kar rekla. Res! Pogledala sem jo direktno v oči in ji rekla: Za svojega otroka pa res JAZ najbolje vem, kaj je dobro in kaj ni!

publikum: Bravo, bravo!

Ona, ki ne zna biti sama: In me je pogledala, kot da sem ji pol sorodstva po mamini strani pobila. Smrklja!

publikum: Smrklja. Smrklja!

Ona, ki ne zna biti sama: Bo ona meni ... A ne, ne, ne! Sama še ni dobro iz plenice splezala, pa misli, da ve, kaj moj otrok rabi? Pha ... Samo zato, ker je šla v tri šole, kjer so jo učili, kako bi bilo treba, še ne pomeni, da kaj ve.

publikum: Ne ve! Ne ve!

Ona, ki ne zna biti sama: Saj ne rečem. Ima vse papirčke s štempeljčki, ki potrjujejo, da je sposobna. Ampak ... za tako delo moraš imeti srce! Srce in ne diplome!

publikum: Srce! Srce!

Ona, ki ne zna biti sama: In sem ji kar rekla. Rekla sem ji: »Gospodična oprostite, ampak za svojega otroka pa res JAZ najbolje vem, kaj rabi!« Ne vem, če je sploh razumela ... Čeprav ima diplomu. Tako so mi vsaj rekli: »da je strokovno kvalificirana in maksimalno usposobljena.« Eh!

publikum: Eh! eh!

Ona, ki ne zna biti sama: Ker ne moreš s papirji vzgajati otroka. Jaz nimam papirjev, jaz ne rabim papirjev. Jaz sem tista, ki je s svojim otrokom vsak dan, vsako noč! Jaz mu brišem nos, ko je prehlajen, mu masiram trebušček, ko ga črviči, mu kuham lipov čaj, če ne more spati, in mu berem pravljice. Jaz! In vsega sem se naučila iz prakse.

publikum: Prakse, prakse!

Ona, ki ne zna biti sama: Ker imam srce! Srce matere, ki ve! Ki od prvega dne ve, kaj njen otrok rabi. Tega se ne da naučiti. To začutiš! To preprosto začutiš.

publikum: Začutiš! Začutiš!

Ona, ki ne zna biti sama: Že ko je v tebi. Ko prvič začutiš, da v tebi nekaj raste, da nekaj v tebi živi, da te potrebuje. Da v tebi raste bitjece, ki bo samo tvoje in ti samo njegova.

publikum: Njegova! Njegova!

Ona, ki ne zna biti sama: Smrklja nima pojma. Ona ne ve, kaj pomeni devet mesecev čutiti v sebi novo življenje. Življenje, ki si ga ti ustvaril, ki ga boš ti čuval in vodil. Ona nima pojma, kaj to pomeni. In taka bo meni pamet solila! Fej!

publikum: Fej! Fej!

Ona, ki ne zna biti sama: Sem ji kar v obraz povedala! Kako si sploh drzne? Kako si drzne? Morala bi ji povedati, da naj najprej pred svojim pragom pomete, potem pa meni pamet soli, če si bo še upala. Predrznica nesramna!

publikum: Nesramna! Nesramna!

Ona, ki ne zna biti sama: Verjetno jih sploh nima. Ha! Seveda da jih nima. Zato pa mora nam naše krasti. Prasica!

publikum: Prasica! Prasica!

Ona, ki ne zna biti sama: Ampak jaz sem ji povedala! Seveda da jih nima. Sploh pa boljše, da jih nima. Ker ne bi bila sposobna ... Pa verjetno nima niti tipa, kaj šele, da bi imela moža. In da bi sama otroka vzgajala ...

publikum: Vzgajala, vzgajala!

Ona, ki ne zna biti sama: Še za sebe ne zna poskrbeti, pa da bi za otroka. Pa s to plačo. Od česa bi pa živela? Pa ko bi mali šel v vrtec, saj ga ne bi mogla plačati ... sama.

publikum: Sama, sama.

Ona, ki ne zna biti sama: Razen, če bi si kakšne popuste zrihtala. Ja, ker take vedno dobro skozi pridejo. S popusti na vseh možnih koncih, vsem se malo zasmilijo, pa je. Jaz pa davke plačujem! Pa še otroški dodatki, pa Karitas ... Pijavke!

publikum: Pijavke! Pijavke!

Ona, ki ne zna biti sama: In ta prisesek prekleti bo mene učil, koliko lahko imam rada svojega otroka. Ta še očitno nikoli ni nikogar imela rada ... Pa nje verjetno tudi še nihče. Ona nima pojma, kaj je predanost!

publikum: Predanost! Predanost!

Ona, ki ne zna biti sama: In taki naj zaupam svoj zaklad? Nikoli!

publikum: Nikoli! Nikoli!

glas: Marko Milanović!

Nekdo, ki je star vstane.

Nekdo, ki je star:

Rože! Rože sem pozabil zalit. 'bemti ... Saj je četrtek, ne? Seveda je. Četrtek je in jaz sem pozabil zalit rože. Ker moram brezveze tu čakati, potem sem pa čisto raztresen. Rože moram zalit. Takoj zdaj jih moram zalit. Tamala mi jih je zadnjič skoraj pol poklala ... Dve orhideji sem še pravil k sebi, ostalo pa ... No, saj ni ona kriva ... Pač ne ve, nima občutka. Se bo že navadila, mislim, da ... Ne razumem, kako je lahko drugače tako skrbna, pri rožah pa ... Bi ji lahko desetkrat napisal, pa bi na koncu spet vse pocrkale. Oooooo ... Grem. Res grem, ker itak nima več ...

Nekdo, ki je star se sesede.

Ona, Kristusovih let začne čistiti hladilnik. On, Kristusovih let ugasne cigareto. Ona, Kristusovih let izprazni pepelnik.

Ona, Kristusovih let: Sem začela brati ono knjigo, ko mi jo je Brina priporočila.

On, Kristusovih let: In?

Ona, Kristusovih let: Mi sploh ni tako všeč. Ne vem ... Bom še malo brala, pa bom videla.

On, Kristusovih let: Zakaj pa ne začneš ene druge, če ti ta ni ok?

Ona, Kristusovih let: Ja, ker mogoče pa bo še postala fajn. Mogoče se bo takoj na naslednji strani kaj prelomnega zgodilo ...

On, Kristusovih let: Ali pa se ne bo do konca knjige.

Ona, Kristusovih let: Nič ni narobe s tem, če preberem kakšno knjigo več.

On, Kristusovih let: Ja, če bi ti bila všeč, tako pa ...

Ona, Kristusovih let: Tako pa se lahko marsičesa naučim. Je treba brati slabe knjige, da lahko potem ceniš dobre.

On, Kristusovih let: In to si ziher pobrala iz kakšne, ki je bila zanič.

On, ki je nekaj njej:

Pa saj boš vse porihkala.

Moje dete ni dobro.

Ona, ki je nekaj njemu:

Ja ... saj vem ...

Nisem ok.

On, ki je nekaj njej:

Boš pa prišla ta vikend domov, ne?

Moje dete ni dobro.

Ona, ki je nekaj njemu:

Ja ... samo še ne vem ... verjetno enkrat v soboto popoldne.

Nisem ok.

On, ki je nekaj njej:

Ti kaj skuhamo?

Moje dete ni dobro.

Ona, ki je nekaj njemu:

Ne vem ... ni treba. Si bom sama kaj ... Ker že tak dolgo nisem v miru kuhala.

Nisem ok.

On, ki je nekaj njej:

Lahko ti pa nekaj od našega kosila pustimo.

Moje dete ni dobro.

Ona, ki je nekaj njemu:

Ni treba ... Vi se kar najejte.

Nisem ok.

On, ki je nekaj njej:

Ti bom pa kaj sladkega prinesel iz trgovine.

Moje dete ni dobro.

Ona, ki je nekaj njemu:

Ni treba.

Nisem ok.

On, ki je nekaj njej:

Kake piškote ali pa čokolade, da jih potem lahko vzameš s sabo.

Moje dete ni dobro.

Ona, ki je nekaj njemu:

Itak samo sladkarije jem zadnje čase. Nimam cajta, pol pa non stop nekaj žrem, da nisem lačna, zdi se mi, da nič ne pojem, v resnici pa se non stop bašem ...

Nisem ok.

On, ki je nekaj njej:

Dete moje, moraš si vzeti čas za to, da nekaj toplega poješ, vsaj kako župico iz vrečke, če ne drugega ... A ti naredimo zelenjavno juhico, a?

Moje dete ni dobro.

Ona, ki je nekaj njemu:

Mmmm ...

Nisem ok.

On, ki je nekaj njej:

Ja, pa nekaj jagod bo tudi že ... Včeraj sem ravno štiri našel. Že čisto rdeče.

Moje dete ni dobro.

Ona, ki je nekaj njemu:

Ja? Na tržnici jih tudi že imajo, samo so tako drage, da je bolje, da jih sploh ne gledam.

Nisem ok.

On, ki je nekaj njej:

© Simona Hamer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.hamer@gmail.com

Ja, saj ... Zdaj še jih ni toliko. Saj bodo bolj poceni.

Moje dete ni dobro.

Ona, ki je nekaj njemu:

Samo veš kak diši, ko hodiš mimo ...

Nisem ok.

On, ki je nekaj njej:

Ko boš prišla domov, jih bomo zmiksali ... Veš kak bo pol dišalo.

Moje dete ni dobro.

Ona, ki je nekaj njemu:

Ja! Kaj je pa drugo pri vas novega?

Nisem ok.

On, ki je nekaj njej:

Nič takega. Jaz sem spet začel laufat zvečer.

Moje dete ni dobro.

Ona, ki je nekaj njemu:

Jaz bi tudi mogla začeti malo laufat al pa vsaj na konkretne sprehode hoditi.

Nisem ok.

On, ki je nekaj njej:

Boš pa zdaj, ko boš šla z mano.

Moje dete ni dobro.

Ona, ki je nekaj njemu:

Fajn.

Nisem ok.

On, ki je nekaj njej:

Včeraj sva travo kosila. Pa malo sva grabljala pa urejala.

Moje dete ni dobro.

© Simona Hamer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.hamer@gmail.com

Ona, ki je nekaj njemu:

Pol jaz ne bom rabila, ko pridem domov. Super. Ha, ha ...

Nisem ok.

On, ki je nekaj njej:

Boš pa meni lahko pomagala vrt preštihat. Moramo še tvojo rukolo enkrat posejati, ker je vse crknilo.

Moje dete ni dobro.

Ona, ki je nekaj njemu:

Rukola, njami, njami ...

Nisem ok.

On, ki je nekaj njej:

Lahko pa ti regratovo solato naredimo, ko prideš. Hm?

Moje dete ni dobro.

Ona, ki je nekaj njemu:

Pa jajčke not. Super.

Nisem ok.

On, ki je nekaj njej:

Dobro, dete moje. Bodi pridna, pa se v soboto vidimo.

Moje dete ni dobro.

Ona, ki je nekaj njemu:

Ok. Pozdravi mamico.

Nisem ok.

On, ki je nekaj njej:

Bom. Čaoooo!

Moje dete ni dobro.

Ona, ki je nekaj njemu:

Dijo.

Nisem ok.

On, ki je nekaj njej:

Moje dete ni dobro.

Ona, ki je nekaj njemu:

Nisem ok.

glas: Marko Milanović!

Nekdo, ki je star vstane.

Nekdo, ki je star:

Pol pa zvečer žganci. Ajdovi žganci z mlekom. Pa z ocvirki! Celu skledo ocvirkov! Nikoli ne bom pozabil, kak se je Kolarov Joža jokal, ko smo pol po oni hosti leta 45 prišli k njegovi tetiki, pa je vsakemu ... zihel nas je bilo več kot pet, odrezala črni kruh, najprej ga je prekrižala z nožem, pol pa vsakemu po prek celi kos odrezala ... pa rekla: »Ne tak hitro dečki!« in je prišla nazaj z malo kozico ocvirkov. Čisto vročih ocvirkov. In oči so se ji smejale in tako je bila vesela, Joža pa v jok. Jokal je, kot da so mu ocvirki poklali celo familijo ... Ha, ha ... Ja, to so bili cajti ... Ocvirki ... hm ... premastno ... ja, kaj hočeš ...

Nekdo, ki je star se sesede.

Ona, Kristusovih let vzame metlo, začne pometati po tleh. On, Kristusovih let jo gleda in si prižge novo cigareto.

Ona, Kristusovih let: A je danes zvečer kaj pametnega po TV-ju?

On, Kristusovih let: Ne vem.

Ona, Kristusovih let: A bi pogledal?

On, Kristusovih let: Zakaj pa?

Ona, Kristusovih let: Ja, da veva, če se splača kaj pametnega pogledat.

On, Kristusovih let: Kaj?

Ona, Kristusovih let: Ja, kaki dober film, recimo ...

On, Kristusovih let: A ni vseeno?

Ona, Kristusovih let: Kaj?

On, Kristusovih let: Eh ... pozabi ...

Ona, Kristusovih let: Kako naj pozabim, če sploh ne vem, kaj naj pozabim? ... Hm?

*Okrog Otročička, ki se morda ne bo nikoli rodil občutek množice ljudi, vsak s svojo uro.
Nenehno jih navijajo, ure zvonijo, zvonijo, zvonijo. Otročiček, ki se morda ne bo nikoli rodil
leži na postelji, kot da jih ne opazi, morda spi. Ja, spi ...
Tu in tam se v svoji postelji obrne. Naenkrat se usede.*

Otročiček, ki se ne bo nikoli rodil:

Tukaj je vse večno zabavno, večno lepo in zanimivo. Tukaj ti ni nikoli dolgčas. Lahko letiš na Luno, zvezde, Mars, lahko se potapljaš v notranjost Zemlje in namakaš noge v magmi. Lahko oživljaš kamenje, zrak in listje ter z njimi pišeš filozofske knjige. Lahko samo gledaš v nič in misliš na nič. Lahko izklopiš misli. Lahko ...

Spet ljudje, budilke.

Otročiček, ki se ne bo nikoli rodil se spet uleže nazaj.

glas: Marko Milanović!

Nekdo, ki je star vstane.

Nekdo, ki se star:

Mi je moja draga vedno govorila, da nima smisla čakati na nekaj, kar se bo itak zgodilo. Ja, vedno je tak rekla, pa nikoli nisem dobro razumel, kaj misli. To je rekla, ko sem jamral, da sem lačen, pa kosilo še ni bilo skuhan, uuuu, kako se je sukala po kuhinji, po oni stari, z rjavimi policami in elementi, s tistim njenim zapacanim predpasnikom ... Zaradi tega predpasnika je bila vedno bolj umazana, kot če ga ne bi imela. S predpasnikom ni nikoli pazila – brisala je vanj roke in vilice, žilice in kuhalnice. Hm ... Lepa je pa bila, lepa. Še malo ... Kako rad bi verjel ... Ne še ...

Nekdo, ki je star se sesede.

Ona, Kristusovih let: Dragi ...

On, Kristusovih let: Hm?

Ona, Kristusovih let: A lahko prosim vstaneš, da še tukaj spodaj pometem? Hvala.

On, Kristusovih let: Pa ti res ...

Ona, Kristusovih let: Pa še ta stol mi odmakni, prosim. Hvala!

*Okrog Otročička, ki se morda ne bo nikoli rodil občutek množice ljudi, vsak s svojo uro.
Nenehno jih navijajo, ure zvonijo, zvonijo, zvonijo. Otročiček, ki se morda ne bo nikoli rodil
leži na postelji, kot da jih ne opazi, morda spi. Ja, spi ...
Tu in tam se v svoji postelji obrne. Naenkrat se usede.*

Otročiček, ki se morda ne bo nikoli rodil:

Vse, kar vidiš, čutiš, misliš ali želiš – dobiš. Brez besed, prosim, hvala, a bi lahko brez podpisov na koncu pravilno nerazumljivo natipkanih strani, prošenj, overjenih pri vseh mogočih namišljenih bogovih, brez načrtovanj, rešetanj in posredovanj, brez posojanj, odtujitev, kraj, brez ... razloga.

Spet ljudje, budilke.

Otročiček, ki se morda ne bo nikoli rodil se spet uleže nazaj.

On, Kristusovih let ugasne cigareto. Ona, Kristusovih let si obriše roke, vzame pepelnik in ga izprazni. On, Kristusovih let še vedno sedi za mizo, na kateri sta dve skodelici kave in jo gleda.

On, Kristusovih let: Usedi se!

Ona, ki je samo na pol:

Daj zberi se, koza smotana! Saj znaš! Misli, misli ...

Mina ni spala. Niti ni jokala.

Hm ... ni jokala, ni jokala, ker ... Ne! Niti ni jokala. Naprej... Piši!

Ni glasno hlinila pritajenega ihtenja, ni premišljeno nebrzdano silila svojega telesa v krčevit drget, niti ni vzdihovala, se obračala ali uporabljala kakšnih drugih, vedno neuspešnih načinov, da bi pritegnila njegovo pozornost.

Pregrobo? A sem pregroba? Prepatetična? ... da bi pritegnila njegovo pozornost. Ok. Bom pustila. Zaenkrat.

Da bi jo vprašal, večkrat vprašal: »A si v redu, draga?« In ona bi mu večkrat rekla: »Sem, seveda sem, zakaj sprašuješ.« In on bi nadaljeval tako dolgo, dokler se ne bi vdala – kot takrat, ko jo je še osvajal.

Kako jo je osvajal? Grem nazaj? Naj grem nazaj? Ni važno. Kot takrat, ko jo je še osvajal.

Hm ... se sploh še spomnim? Je to sploh kdaj bilo zares? Mogoče sem pa kje brala ...

Mogoče sem kje brala podobno zgodbo, pokradla situacije in jih vsadila v svojo glavo. Kako brezvezno brezvezna sem ... Dovolj! Piši! Kje? Aha ... Kot takrat, ko jo je še osvajal.

Dolgo, počasi, z vztrajnostjo maha, ki raste v Sibiriji.

Ha, ha ... Pa saj tega ne morem dati nikomur za brat. Še sami pred sabo mi je nerodno.

Sicer ni točno vedela, kaj bi mu povedala. Da jo je strah – česa? Da ... da ... da? Ni vedela, kaj bi mu povedala, če bi se zbudil in jo vprašal, če je vse v redu. Ker je vedela, da se ne bo zbudil.

Briši. Ker je upala, da se ne bo ...? Ne. Brezveze! Ker je vedela! Ja, ker je vedela. Bolj tragično. Bolj zareže. Misli, misli ... Ne moreš je kar naenkrat nardit v trpečo čakajočo žensko. Ne bo valda tega naredila ...

© Simona Hamer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.hamer@gmail.com

In zato in tudi zato, ker preprosto ni mogla več ...

Ne ... Briši!

Ker je vedela, da se ne bo zbudil.

Črta. Še enkrat – boš pol, boš pol ... Piši! Dalje! Dalje!

Zjutraj sta sedela za mizo, pila vsak svojo kavo in si delila časopis.

In brala? Ne ... delila. Super! Dalje!

- Sem začela brati ono knjigo, ko mi jo je Brina

Ne, ne ... Kaja! In KI, madona ... še slovnica je spizdila od tega zmazka!

- Ki mi jo je Kaja priporočila.

- In?

- Mi sploh ni tako všeč. Bom še malo brala, pa bom videla. Konec koncev je treba brati tudi slabe knjige, da lahko potem ceniš dobre.

- To si ziher pobrala iz kakšne, ki je bila zanič.

Prazna glava ... Pa kaj mi je? Piši!

Odšel je. V službo ali pa k ljubici.

A lahko? Ne še. Kaj še? Kaj? Je dovolj? Misli! Piši, piši ...

A je sploh važno, si je mislila ona, ko je voda v banji počasi dosegala vrh. Oblekla si je spodnje perilo. Verjetno bi ji bilo neprijetno biti gola pred tujci. Hm ... Kot da je to sploh še pomembno.

Konec? NE! Briši! Briši, briši ... Ne sme! Ne smeš! Piši! Dalje!

© Simona Hamer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.
simona.hamer@gmail.com

On, ki je raje kdo drug:*

Hja, kaj vse sem že bil ... Če bi mi kdo dal eno uro, da vse naštejmem, bi bilo premalo. Verjetno pa se vseh sploh ne spomnim več. Hecna stvar, tale spomin ... Včasih se mi zdi, da imam več tujih, zapisanih, spominov v glavi, kot tistih res svojih ... Poklicna deformacija, bi včasih rekel ...

Jaz nisem tipičen. Ne maram bit tipičen. Še najmanj bi rad bil tipičen norc. Seveda so vsi norci tipični norci... Ampak ne gre za to. Jaz točno vem, da sem postal čudak: hodim na jezero, da bi lovil ribe, pa ne lovim. Sploh ne vržem trnka v vodo! Gledam v vodo, zalučam kamenček, opazujem kolobarje in grem domov. Hodim gledat otroke pred šolo. Gledam punčke in fantke. Ne ogovarjam jih, ne vlečem jih za roko v grmovje – če to misliš – samo gledam in poslušam glasove. Včasih zamižim in se mi zazdi, da sem jaz tut sam en mejhen mulo in čist nč družga. Vse znanje iz glave je spuhnelo nekam v zrak, nč ne vem, nč ne znam... Vse sem pozabu. Zato pa tud v službo ne hodim, a veš...

Joj, je blo lušno. Pa ko sva z Marjanco prvič stala skupaj na odru. Čisto sem se tresel, ker sem bil tako zaljubljen vanjo.

Da polna plamena, ljubezen ognjena razdjala me bo, da božec oparjen sem pičen, sem udarjen, kaj morem za to!

Saj ona je še danes fletna babnica. Čeprav bi raje kakšno mlajšo v rit ščipal, če bi mi še katera pustila. Ha, ha.

Vse, kar se je zgodilo, je bila navadna, majhna zmota ... Varala sva drug drugega na tale znameniti način: pokazal sem ji mesec, klavrni ščip in sem jo vprašal: Ali vidiš sonce, dušica? – Vidim! – je odgovorila in je pokazala na skedenj ob poti: Ali vidiš najin grad, prijatelj? – Vidim ga! – sem odgovoril modro in zelo lepo je bilo, dokler sva verjela drug drugemu. Ampak mesec je mesec in skedenj je skedenj; zmota je bila ta, da sva se preveč zanesla na svojo lahkovernost ...

Hja, se začne ... smo dali dosti skozi, mi vsi. Joj, pa oni idiot od režiserja. Sem že takrat vedel, da nima pojma. Samo takrat je bil še zelen, danes pa, danes pa nič več zelen, je pa še vedno isti idiot. Ja, je pa fajn, da vsaj nekaj ostane isto ...

© Simona Hamer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.hamer@gmail.com

*Ah – toliko let imam kot las na glavi. V poteku
mojih dni je z vsakim lasom odpadla ena vera, in slednjič
je tako, da je le malo las in malo vere.
Od vrtoglavih zvezd se misel je spustila
k preprostim dejstvom: slabo je biti lačen,
slabo je biti žejen, slabo brez toplega ognjišča.
Vse troje skupaj je najslabše.*

Ha, ha ... Ko so se Juriju hlače po šivu razparale ... Jaz pa sredi trpečega zanosa.

*Potegni meč mi iz srca – je navsezadnje rekel.
Potegni ti svoj pecelj – sem rekel jaz.
Jaz ne – je rekel – mene ne boli.
Tudi mene ne – sem odgovoril.
(vendar sva oba dobro videla, da nama odteka kri).
Nehaj s tem – sem mu dejal – saj ti si jaz. Čemu mi strežeš po življenju?
Tudi ti si jaz – je rekel oni – čemu mi strežeš ti?
Ne maram te – sem rekel, in rekel sem natanko to, kar sem imel v mislih.
Tudi jaz te ne – je rekel oni, a videl sem (motno) že z motnimi očmi.
Umrla bova, kaj bo potem? – sem rekel.
Umrla bova, kaj bo potem? – je rekel oni.
Razjezil sem se: ne ponavljam vsake reči za
mano, sem kričal, saj ti kljub vsemu nisi jaz!
Oni pa kar mirno: tudi ti kljub vsemu nisi.
Potem sva se počasi zgubljala v stekleni plošči, a res počasi, kot bi se ugrezala v neznani
gosti tekočini, še najbolj podobni niču.
(Čim globlje, tem bližje sva si bila, in prav na koncu mi je postal – skoraj bi rekel – malo ljub
s tem svojim tulipanom v mojem srcu.)*

In reeeesk! Kako naj človek ostane resen ... Ha, ha. Saj je pol tudi to v knjigi napisal. Ja ...
naj počiva. Si je zaslužil. Eh, ne misliti ... Je že davno, davno. Koliko vsega je še šlo mimo.
Ni dobro gledati nazaj, ker se ti zvrsti, če se preveč obrneš ...

[VALENTINOV GLAS:] Vse dni med maskami živiš in lastne se najbolj bojiš ...

[VALENTIN: (tiho ponovi)] ... in lastne se najbolj bojiš ... [(Glasneje)] ... Česa se bojiš, Valentin? Kadar ni ničesar več, se nimaš več česa bati ... [(Se nagne k zrcalu in sprašuje svojo zrcalno sliko)] Kaj? O čem mrmraš? Ne slišim te. Glasneje ...

[VALENTINOV GLAS:] Mnogo mask si srečal. Mnogo si jih strgal z obrazov. Tudi s svojega ... Čas je ... da snameš še tisto zadnjo, nevidno, čisto majhno, drobceno maskico ...

[VALENTIN: (trdo)] Katero?

[VALENTINOV GLAS:] Srce. Tudi srce je – maska. Čisto majhna maska, s stotimi obrazi, s tisoč očmi ... Snemi jo, Valentin! Snemi to poslednjo maskico!

[VALENTIN: (grenko, šaljiv)] Ne morem, šaljivec. Ne vidim je. Srce je najbolj nagajiva mavrična maska, kar jih poznam. Kar naprej se je spreminjalo ... kot zvedavo otroče.

[VALENTINOV GLAS:] Zdaj se ne več! Otrdelo je v svoj zadnji obraz ...

[VALENTIN: (trpko, a trdo)] Tako je sojeno, moj stari ... Kraljem in klovnom ...

Srce je grozd, ki v prešo pade ...

Ko vina – trpkega kot brin –

iz preše zadnja kaplja kane,

srce je kepica tropin ...

Naprej, pa ... Eh ...

A ne zastopiš? Zdrs v vodnjak je možnost, possibilitis est, in pekel tudi, in da tam mrtvi govorimo mrtev jezik – pa tako slabo, da se sploh ni moč sporazumeti, in vlada sladek kaos peklenški –, to je tudi realna možnost možne realnosti, to je komplementarna realnost ali para – ali metarealnost ali pa je, naposled, tako rekoč sumarično, vse skupaj ena sama latentna, fakultativna, alternativna metafora. A kar zadeva davni čas: ozri se, takoj za tvojo veličastjo, ki jo ponosno in zajetno in ... uščipnjeno voziš po teatru dvorišča, se začne preteklost.

Saj mi ni šlo tak slabo, sploh ne ... samo ...

Kot da bi se stopinje spreminjale v zmrzal. Kot da bi shlapevale nezemeljski mraz, od katerega se mi je zanohtalo v nezaščitene pete.

Ja, ja ... Ko se je predstava končala, si vsaj dobil aplavz, zdaj pa ...

Ooooooooooooo. Dihaj, dihaj. Vsak pride enkrat na vrsto. Saj nisi mislil, da boš celo življenje tako čepel v čakalnici, ne? Idiot. Kje maš jajca? Pička! Ena navadna ušiva pička si! A si preživo vojno? Si, ne? Pa me je bilo tudi strah.

glas: Marko Milanović! Marko Milano... ?!

Pa koji si ti kurac?

j

o

o

o

o

j

Jaz sem drama Simone Hamer.

Počasi mi vse to že res preseda. Zakaj ne morem preprosto biti takšna kot druge: imeti vsaj 50 strani, jasno določeno število oseb in preišljene linije med njimi. Zakaj ne morem vsaj vedeti, kaj želim povedati? In res mam poln kurac tega! Morala bi jo enostavno poslati v tri pizde materine in sama zaključiti.

Ja!

Konec!

Nikogar več ni ...

Vsi smo izginili v črno luknjo ...

Tudi to sem jaz napisala ...

Zdaj pa res ... konec!

No?

Konec sem rekla!

Ko/ne/ ...

* uporabljeni citati, zapisani v poševnem tisku so:

Dušan Jovanović: *Zid, jezero*

A. T. Linhart: *Ta veseli dan ali Matiček se ženi*

Ivan Cankar: *Lepa Vida*

Dominik Smole: *Antigona*

Dominik Smole: *Antigona*

Igor Torkar: *Požar*

Milan Jesih: *Srebrno rebro*

Dane Zajc: *Potohodec*

Simona Hamer: *Tik-tak*